

Arrest

nr. 253 986 van 4 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense afkomst, geboren in 1977 in Lanchin in de provincie Ivano-Frankivsk, waar u zo goed als uw hele leven woonde. Na uw huwelijk woonde u twee à drie jaar in Jaremtsja, ook gelegen in de provincie Ivano-Frankivsk, maar na uw scheiding trok u opnieuw bij uw ouders in Lanchin in. Van 1995 tot ergens in 1997 deed u uw legerdienst. U was gelegerd in de stad Dnipropetrovsk, waar u patrouilles uitvoerde en soms voor de veiligheid van personaliteiten instond. Tijdens uw legerdienst kende u geen problemen. Nadat u afzwaaide, ging u aan het werk in de bouwsector. U deed af en toe ook seizoensarbeid in de bouw in Moskou. Wanneer daar werk was, ging u erheen. Aangezien het hier om zwartwerk ging, kende u er problemen met de politie. Vanaf 2014, toen

het conflict tussen Oekraïne en Rusland oplaaide, kreeg u verschillende oproepingsbrieven om als reservist in het Oekraïense leger te gaan dienen. U was bijna nooit thuis en ontving zelf geen enkele oproepingsbrief, maar uw vader wel. U ging niet in op deze convocaties. Eén keer kwamen medewerkers van het militair commissariaat met een oproepingsbrief voor u toen u thuis was, maar u werd niet herkend en ontkende wie u was. U reisde hierna met een Pools visum naar Polen waar u tevergeefs werk zocht. Daarna vertrok u naar Bulgarije, waar u evenmin werk vond. U keerde terug naar huis en vertrok op 8 of 9 augustus 2018 naar België, waar u in het zwart verschillende klusjes uitvoerde en werkte in de bouw. In 2019 struikelde u over de tramsporen, waardoor u ten val kwam en last had van uw knie. In december 2019 werd u aan uw knie geopereerd. Een stuk metaal dat in uw knie werd aangebracht bezorgt u pijn, waardoor in maart 2021 een nieuwe operatie gepland staat. Uw zoon D. (...) kwam u zo een maand geleden in België opzoeken. Hij werd opgeroepen om zijn legerdienst te doen, maar u weet niet hoe hij werd opgeroepen, noch of hij zich daadwerkelijk bij het militair commissariaat meldde. Dat heeft u hem niet gevraagd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw dossier en uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 1-3) is namelijk gebleken dat u nog herstellende bent van een operatie aan uw knie die u in december 2019 onderging en dat u nog altijd medisch wordt opgevolgd. Om op passende wijze tegemoet te komen aan uw noden, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud meer dan eens de mogelijkheid geboden om aan te geven wanneer u een pauze wenste, wat water wilde drinken, even wilde rechtstaan en lopen of als u iets anders nodig had (CGVS, p. 2-3, 5 en 23). Tijdens het persoonlijk onderhoud vroeg u geen enkele keer om te pauzeren, maar werd u aan het einde van het gehoor vergezeld naar de wc en naar buiten begeleid.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in geval van terugkeer naar uw land vreest als reservist te worden ingezet in de conflictzone in het oosten van Oekraïne, mocht uw gezondheidstoestand er in de toekomst op vooruitgaan.

Om onderstaande redenen bent u er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig is. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u meer dan anderhalf jaar gewacht heeft vooraleer in België internationale bescherming aan te vragen. U kwam in België aan op 9 of 10 augustus 2018 en diende pas op 4 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u dit op dat ogenblik deed opdat uw medische kosten, die door uw val eind 2019 en u hierop volgende opname in het ziekenhuis hoog waren opgelopen, zouden worden vergoed (CGVS, p. 15-16). Even later verklaarde u dan weer dat u niet wist waar u heen moest om asiel te vragen, wat als uitleg voor uw laattijdige asielaanvraag niet kan overtuigen (CGVS, p. 15). Van een persoon die verklaart een ernstige vrees te koesteren om tegen zijn wil in te worden ingezet in een militair conflict in zijn land, kan immers worden verwacht dat hij zo snel mogelijk na het verlaten van zijn land van herkomst een beroep doet op internationale bescherming en zich hierover terdege informeert. U draagt hierin een persoonlijke verantwoordelijkheid. Verklaringen van derden over de situatie voor asielzoekers in een ander land dan België – kennissen zouden u hebben verteld dat ze als asielzoekers in Tsjechië in de gevangenis hadden gezeten - is geen afdoende reden om niet zelf op zoek te gaan naar correcte informatie over de asielprocedure in België, zeker gezien deze kennissen u zeiden dat de situatie in België anders was (CGVS, p. 15). Uw talmende houding en laattijdig verzoek om internationale bescherming is niet verenigbaar met de door u aangehaalde vrees.

Verder stemmen uw verklaringen over de mobilisatie in uw land niet overeen met informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde dat er in 2018, toen u uw land verliet, nog een mobilisatieronde was voor het Oekraïense leger en zei dat dat vandaag de dag nog steeds het geval is (CGVS, p. 20). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat de laatste mobilisatieronde in uw land dateert van 2015. Uw gebrekkige kennis over een dergelijk fundamenteel element uit uw relaas tast de geloofwaardigheid ervan verder aan.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u legaal de grens overstak toen u begin augustus 2018 uw land verliet en naar België reisde (CGVS, p. 14). Ook al verklaarde u toen over een geldig Pools visum te beschikken, vormt dit een verdere indicatie dat u op dat ogenblik niet door de militaire autoriteiten werd gezocht om als reservist in het leger te worden ingelijfd.

Er werd bij u daarenboven een opvallend gebrek aan interesse vastgesteld over een belangrijk element uit uw asielrelaas. Zo zei u dat u misschien wel vijf oproepingsbrieven gekregen had op uw domicilieadres, maar dat u deze oproepingsbrieven zelf niet gelezen had (CGVS, p. 17). Toen u gevraagd werd waarom u deze convocaties niet had gelezen, zei u dat u sowieso niet wilde gaan en de convocaties al bij een vriend had gelezen die omwille van zijn slechte gebit weliswaar werd afgekeurd (CGVS, p. 17). Toen u werd gevraagd wanneer u zich volgens de laatste convocatie die u kreeg moest melden op het militair commissariaat, zei u dat u niet wist van wanneer de laatste convocatie dateerde (CGVS, p. 18). Dat u, die verklaarde te vrezen naar het leger te moeten gaan en ingezet te worden in het conflict in het oosten van het land niet de moeite zou hebben genomen om deze oproepingsbrieven ook maar onder ogen te krijgen, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan. Hetzelfde geldt voor uw desinteresse in de problemen die uw zoon in ditzelfde verband zou hebben gekend. Zo werd uw zoon volgens uw verklaringen tijdens uw afwezigheid opgeroepen door het leger, maar zou u hem niet gevraagd hebben of hij zich al dan niet bij het militair commissariaat had gemeld (CGVS, p. 8).

U legde de Belgische asielinstanties voorts geen enkel document voor ter staving van uw asielrelaas. Nochtans verklaarde u sinds 2014 misschien wel vijf keer te zijn opgeroepen door het militair commissariaat om als reservist in het leger te dienen. Van deze oproepingen die bij u thuis werden afgeleverd, bracht u echter niet het minste bewijs aan. Nu verklaarde u weliswaar dat u slechts enkele dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uw advocaat had gezien en bijgevolg geen tijd had gehad om documenten te laten opsturen (CGVS, p. 16). Echter, aangezien u verklaarde uw land in de zomer van 2018 te hebben verlaten uit schrik om in het leger te worden gerekruteerd en u al meer dan twee jaar in België verblijft, gaat uw uitleg dat u geen tijd had om documenten te laten opsturen niet op (CGVS, p. 16). Bovendien gaf u aan dat uw zoon een maand voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 28 september 2020 vanuit Oekraïne naar België was gekomen, waar hij u kwam opzoeken (CGVS, p. 7). Mocht u werkelijk vrezen om bij terugkeer naar uw land tegen uw wil te worden ingezet in het leger en u om deze reden internationale bescherming vraagt aan België, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u uw zoon, die naar België kwam om u te zien, zou gevraagd hebben een bewijsstuk mee te brengen dat u zou kunnen voorleggen ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

U legde de Belgische asielinstanties evenmin enig bewijs voor van uw identiteit. Uw internationaal paspoort waar u mee naar België zou hebben gereisd, ligt volgens uw verklaringen bij u thuis in Oekraïne sinds een aantal van uw landgenoten het vanuit België samen met andere spullen terug mee naar Oekraïne hadden genomen (CGVS, p. 12). Afgezien van het feit dat u begin februari 2020 bij de DVZ had verklaard dat uw internationaal paspoort zo'n anderhalve maand voordien verloren was geraakt, maar u niet wist waar, kan ook hier redelijkerwijs worden verwacht dat uw zoon die u in België kwam opzoeken dit belangrijke reis-en identiteitsdocument zou hebben meegenomen, al was het maar om uw identiteit aan te tonen aan de Belgische autoriteiten belast met het onderzoek van uw asielaanvraag.

Het feit dat u geen enkel identiteits- noch enig ander document voorlegde ter staving van uw asielaanvraag, komt uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede.

Ten overvloede zij opgemerkt dat u, gezien uw medische problemen - u heeft ernstige pijn aan uw knie en kan slechts met behulp van een kruk lopen waardoor uw mobiliteit sterk gehinderd wordt - sowieso niet in het leger zou worden gerekruteerd en u zeker afgekeurd zou worden door een medische commissie, zoals u zelf overigens ook aangaf (CGVS, p. 16 en 20). U voegde hier weliswaar aan toe dat u mogelijk wel nog gerekruteerd zou worden indien u opnieuw aan de beterhand zou zijn, aangezien ze je tot de leeftijd van 55 jaar kunnen rekruteren. Deze vrees is echter louter hypothetisch, aangezien u op dit moment en binnen afzienbare tijd zeker niet in staat zou zijn om in het leger te dienen.

U voegde hier nog aan toe dat niemand u in uw land zou behandelen, tenzij u hier veel geld voor zou neertellen, geld dat u niet heeft (CGVS, p. 16 en 20). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw bezorgdheden op dit vlak en uw wens om uw medische behandeling hier in België te kunnen voortzetten, hebben deze motieven geen uitstaans met de criteria die de toekenning van asiel wettigen. Uw medische problemen, veroorzaakt door een ongelukkige val waardoor u in december 2019 in België een heelkundige ingreep onderging aan uw knie en u in maart 2021 opnieuw een operatie dient te ondergaan aan uw knie, ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire

bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elk verzoek om internationale bescherming van personen afkomstig uit Oekraïne op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en/of vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Ivano-Frankivsk waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflictgerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48 t.e.m. 48/5, 51/4, §3, 52 §2, 57/6, 2de lid” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de “algemene motiveringsplicht”, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet verduidelijkt op welke manier voormeld artikel zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). De Raad kan desbetreffend slechts vaststellen dat met toepassing van artikel 51/4, § 2 van de Vreemdelingenwet op 4 februari 2020 het Nederlands als taal van het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming is vastgelegd (administratief dossier, stuk 5, bijlage 26) en dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook correct in het Nederlands is verlopen zoals bepaald bij artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 52, § 2 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven met ingang van 22 maart 2018. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel “57/6, 2de lid” van de Vreemdelingenwet, bemerkt de Raad dat de huidige Vreemdelingenwet geen artikel “57/6, 2de lid” bevat. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6.1. Verzoekende partij betoogt dat *“tegenpartij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig, en bijgevolg zijn asielaanvraag ongegrond, zouden zijn”*. Verzoekende partij stelt dat de kans zeer groot is dat zij als reservist in het gewapend conflict in het oosten van het land zal worden ingezet. Immers, *“(o)ndanks dat de laatste grote mobilisatiegolf door het Oekraïens leger plaatsvond in 2015, kan elke Oekraïense volwassen man tot de leeftijd van 60 jaar nog steeds op elk moment worden opgeroepen om zich aan te sluiten bij het leger”*.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij de door haar beweerde vrees om als reservist te worden ingezet in de conflictzone in het oosten van Oekraïne geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Meer bepaald wordt erop gewezen dat (i) het laattijdig karakter van haar verzoek om internationale bescherming de door haar beweerde vrees ondergraaft; (ii) verzoekende partij verklaarde dat er in 2018, toen zij haar land

verliet, nog een mobilisatieronde was voor het Oekraïense leger en dat dit vandaag de dag nog steeds het geval is, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat de laatste mobilisatieronde in haar land dateert van 2015; (iii) verzoekende partij op legale wijze de grens overstak toen zij begin augustus 2018 haar land verliet en naar België reisde, hetgeen een verdere indicatie betreft dat zij op dat ogenblik niet door de militaire autoriteiten werd gezocht om als reservist in het leger te worden ingelijfd; (iv) verzoekende partij een opvallend gebrek aan interesse vertoont inzake de vijf oproepingsbrieven die zij zou gekregen hebben op haar domicilieadres en niet de moeite heeft genomen om deze oproepingsbrieven onder ogen te krijgen; (v) zij ook inzake de problemen die haar zoon in ditzelfde verband zou hebben gekend geen blijk geeft van interesse; en (vi) verzoekende partij geen enkel document voorlegt noch ter staving van haar asielrelaas noch van haar identiteit. Bovendien wordt door verwerende partij tevens de pertinente bemerking gemaakt dat verzoekende partij gezien haar medische problemen sowieso niet in het leger zou worden gerekruteerd en zij zeker afgekeurd zou worden door een medische commissie, waardoor haar vrees om gerekruteerd te worden wanneer haar gezondheidstoestand dit zou toelaten louter hypothetisch is, aangezien zij op dit moment en binnen afzienbare tijd zeker niet in staat zou zijn om in het leger te dienen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand verweer beperkt tot het tegenspreken van de gevolgtrekking van verwerende partij, stellende dat de kans wel degelijk zeer groot is dat zij als reservist in het gewapend conflict in het oosten zal worden ingezet, zonder evenwel voormelde pertinente vaststellingen *in concreto* in een ander daglicht te stellen.

2.2.7.1. Daar waar haar in de bestreden beslissing verweten wordt geen enkel document te hebben voorgelegd ter staving van haar asielrelaas, voert verzoekende partij aan dat zij *“quasi al zijn hebben en houden achtergelaten (heeft) in zijn land van herkomst, waardoor het niet abnormaal is dat bepaalde documenten niet meer in zijn bezit zijn”*.

2.2.7.2. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing in dit verband reeds wordt opgemerkt dat verzoekende partij ondertussen reeds meer dan twee jaar in België verblijft, waardoor zij ruimschoots de tijd had om documenten te laten opsturen, en dat bovendien haar zoon haar nog een maand voor haar persoonlijk onderhoud in België kwam opzoeken. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een verwijzing naar de omstandigheden van haar vertrek om te verklaren waarom zij van de oproepingen die bij haar thuis werden afgeleverd niet het minste bewijs aanbrengt. Mocht zij werkelijk vrezen om bij terugkeer naar haar land tegen haar wil te worden ingezet in het leger en zij om deze reden internationale bescherming vraagt aan België, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekende partij haar zoon, die naar België kwam om haar te zien, zou gevraagd hebben een bewijsstuk mee te brengen dat zij zou kunnen voorleggen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat zij geen enkel document bijbrengt ter staving van haar asielrelaas ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vrees.

2.2.8. Wat betreft het verweer van verzoekende partij dat *“(d)e vermeende oppervlakkigheden en gebreken (...) louter te wijten (zijn) aan de transcriptie van de verklaringen van verzoekers door de tegenpartij in het gehoorverslag”* en dat *“(h)et (...) eigen (is) aan een gehoor voor het Commissariaat-generaal dat de geschreven weergave ervan nooit de letterlijke verklaringen van een asielzoeker bevat en steeds geïntermedieerd, via één of twee al dan niet beëdigde tolken verloopt”*, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aanduidt welke van haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud, en waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, verkeerd zouden zijn neergeschreven en/of geïnterpreteerd. Dit argument is dan ook allerminst van aard om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. De Raad wijst er bovendien nog op dat verzoekende partij aan het einde van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde de tolk goed te hebben begrepen en geen opmerkingen te hebben over het verloop van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p. 23).

2.2.9.1. Verder meent verzoekende partij nog dat verwerende partij *“er alles aan doet om de geloofwaardigheid van verzoeker onderuit te halen”* en dat dit aantoonde dat er sprake is van *“een zekere vooringenomenheid van het CGVS”* waarbij men *“met argwaan luisterde naar het verhaal van verzoeker om vervolgens simpelweg te verklaren dat hij een leugenaar is en dat er moeilijk geloof kan gehecht worden aan zijn verhaal”*. Volgens verzoekende partij had verwerende partij *“minstens een interpretatie aan verzoekers verklaringen kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen”*. Verzoekende partij stelt nog dat verwerende partij *“op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over minor details tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in verzoekers verklaringen met als enige bedoeling zijn geloofwaardigheid te ondergraven”* en dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende

partij *“ook maar enige aandacht gehad heeft voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoeker over de kern van zijn asielrelaas”*.

2.2.9.2. De Raad meent vooreerst dat waar verzoekende partij meent dat er sprake is van *“een zekere vooringenomenheid van het CGVS”* waarbij men *“met argwaan luisterde naar het verhaal van verzoeker om vervolgens simpelweg te verklaren dat hij een leugenaar is en dat er moeilijk geloof kan gehecht worden aan zijn verhaal”* vastgesteld moet worden dat zulks nergens blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de motivering van de bestreden beslissing. Evenmin duidt verzoekende partij *in concreto* aan waaruit dit zou moeten blijken. De Raad wijst er hierbij nog op dat een ambtenaar van het Commissariaat-generaal trouwens geen enkel belang heeft bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet ingezien kan worden hoe deze aangestelde *in casu* bevooroordeeld zou zijn geweest. Dat men tijdens het gehoor bepaalde kritische vragen stelt teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het asielrelaas en/of de betrokkene confronteert met bepaalde ongeloofwaardige elementen in het asielrelaas, wil niet zeggen dat er sprake is van partijdigheid of vooringenomenheid. Zij het overigens herhaald dat verzoekende partij op het einde van haar persoonlijk onderhoud geen opmerkingen had over de wijze waarop het persoonlijk onderhoud was verlopen (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p. 23).

Verder duidt de Raad erop dat, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vrees van verzoekende partij om gerekruteerd te worden. De hieromtrent gedane vaststellingen hebben betrekking op de kern van haar asielrelaas en betreffen dan ook allerminst *“minor details”*, waardoor zij wel degelijk in ernstige mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees om gerekruteerd te worden.

Inzake de bemerking van verzoekende partij dat nergens uit blijkt dat verwerende partij *“ook maar enige aandacht gehad heeft voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoeker over de kern van zijn asielrelaas”*, duidt de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Bovendien laat verzoekende partij desbetreffend na aan te duiden welke positieve aanwijzingen door verwerende partij niet in rekening zouden zijn gebracht.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat verwerende partij *“minstens een interpretatie aan verzoekers verklaringen kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen”*, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* aantoonde welke elementen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een*

verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Ivano-Frankivsk waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflictgerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.”. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met de loutere bemerking dat er nog steeds verschillende doden en gewonden vallen als gevolg van het gewapend conflict in Oekraïne op geen enkele wijze voormelde vaststelling weerlegt. Waar zij in dit verband nog verwijst naar het reisadvies inzake Oekraïne van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Oekraïense nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de verzoeker om internationale bescherming, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Oekraïne.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 28 september 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT